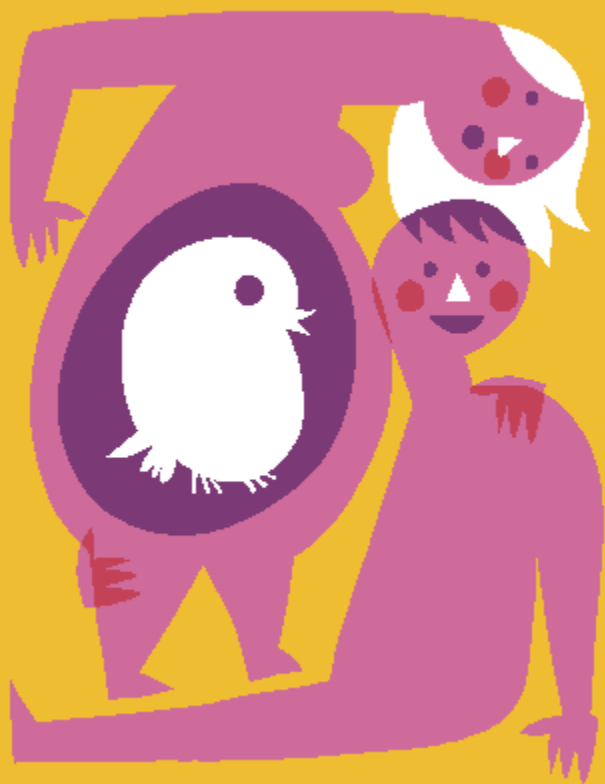

Inga Röning

Hippiäinen

TAMMI

Inga Röning

Hippiäinen

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

© Inga Röning ja Kustannusosakeyhtiö Tammi 2015
ISBN 978-951-31-8528-2
Painettu EU:ssa

Prologi

Entä jos me olemme palasia jonkin isomman mosaiikista, sanoi Laura.

Höpöhöpö, sanoin.

Se kysyi, mitä jos en silloin toukokuussa seitsemän vuotta sitten olisi palannut takaisin siihen miesten vessaan ja pyytänyt anteeksi siltä papalta, jolle melkein aiheutin sydänkohtauksen.

Minä en usko mihinkään mosaiikkiteorioihin.

1. luku

JÄRJENVASTAINEN AJATUS PÄÄSSÄ: HUOLTOASEMAN VESSOISTA
JA KUKKAKAUPOISTA VOI KÄYNNISTYÄ MONIPOLVISIA JA
OSIN HALLITSEMATTOMIA TAPAHTUMAKETJUJA

Kukkakauppa oli vielä auki. Huh. Saisimme Sarin ja Tee-
mun tuparikukat sieltä eikä tarvinnut lähteä kiireessä sän-
täilemään kauemmaksi. Kesäkuun kolmantena alkuillan
vastavalo oli niin kirkas että kukkakaupan ovea ei nähnyt
edes siristämällä. Se kuitenkin löytyi lihasmuistilla. Oven
kello kilahti. Ruusujen tuoksu hulmahti vastaan jo ennen
kuin sain oven kiinni perässäni.

Lienee vähättelyä todeta, etten mitenkään, en yhtään,
osannut varautua siihen mitä seuraavaksi kuulisin.

– Sinä olet raskaana.

Välitön reaktio, pudotin lompakon, se vei mennessään
lasisen enkelin ja kolikot keulivat ketoon. Lasienkelin
siivenpalaset kilisivät pitkin lattiaa, lasinsirpaleet välk-
kyivät auringonvalossa, mutta ei ollut pyhä valonsäde se.

Mikä tämä nainen oli. Kukkakaupassa ei ollut ennen
ollut tätä naista. Sillä oli musta, kiiltävä, vyötärölle ulot-

tuva tukka ja joku kristallikoru kaulassa.

Nielaisuni kuului päässä äänenä, klonk. Ilmeisesti jokin fysiologinen reaktio siihen että yrittää nielaista, kun rauhaset rahisevat kuivuuttaan.

– En ole.

– Olet, olet.

Nainen nauroi matalaa naurua. Käännyin perässä tulleen Mikon puoleen. Sen ilme toi mieleen sydänlihaskourituksesta kärsivän kauriin valtatiellä ajovalojen keilassa. Mikon aivot toiminnan äkillisyys ja mitä ilmeisimmin voimakkuus oli ehtinyt jo räjäyttää tukan hullun tiedemiehen tyyliin. Se haparoi ovenpieltä ja selvästi näkyi, että sen autonominen hermosto siritti punaisella.

– Ei se ole.

Nyökytin. Olemme niin harmonisen yksimielinen aviopari.

– On, on, sanoi nainen, tämä outo nainen.

Kylmiö hurisi häiritsevästi. Tahallaan.

– Jos noita gerberoita.

Tällä naisella oli tummat silmät. Hänen hymynsä oli ärsyttävän tietävä.

Ja äkkiä kaikki pelmahti filminauhana silmien eteen. Mikko valittamassa hienoisesta äkkipikaisuudestani. Tästä aiheutunut salamamielihalu mosauttaa minttu-jäätelö sen naamaan. En ollut tehnyt sitä. (Nyttemmin olemme löytäneet harmonian avioliiton satamaamme.) Kiristävät farkut. Ihan järkyttävän kipeät rinnat. Ja milloin olivat edelliset kuukautiseni?

Niin, milloin. Silmissä vilisi kalenteripäiviä, mutta turhaan, sillä en merkannut kuukautisiani. Ikiaikainen kuukauden kierto kyllä kulkisi ilman punakynämerkin-

töjäni, olin ajatellut, vaikka samalla toisaalta olin vuosia säksättänyt itselleni että pitäisihän ne merkata. Mieli-
kuvissani pläräsin kalenterisivun toisensa perään, ei mi-
tään merkintöjä kuukautisista. En ollut totellut itseäni,
valitettavasti.

Tämän siitä sai kun eli vaarallisesti.

Tiedättekö mikä on varmin tapa saada ihmiset osta-
maan raskaustesti? Sanomalla näin:

– Jos minä olisin sinä, ostaisin raskaustestin.

2. luku

RASKAUDEN KESTO (HUTERA ITSEARVIO): 5–6 VIIKKOA

PAINO: 53 KG

Auttakaa. Täällä on kaksi sinistä viivaa.

Kaksi viivaa. Kaksi sinistä, selvää, suoraa, valehtelematonta viivaa. Silmät siristäenkin niitä näkyi kaksi. Ja ne viivat puhuivat totta, 99,9-prosenttisen varmasti. Testatusti. Tuijotin raskaustestiä, putosin istumaan keittiön tuolille, kädet läpsähtivät sivuille roikkumaan. Ensin lamaanuun. Sitten elimistö paukahti ylikierroksille. Jalat tärisivät, testi vispasi kädessä. Ensireaktio, kauhistusjärkytyssäikähdys, hyytelöi aivot marraskuisen merenlahden jäähyhmään. Ainoakaan ajatus ei häirinnyt aivojeni muita toimintoja. Testiä piti vilkaista uudestaan. Sama tulos, ja järkytys syveni. Mitä me nyt teemme? Mitä?

Itku pääsi. Kolusin ylös, keittiön tuoli kaatui rymähtäen, toikkaroin ulos. Happea piti saada. Puistotien päässä nelosen ratikka kääntyi kolistelemaan rantaa kohti. Kuu-
lin sen mutta en kuullut sitä. Mikko tuli perässä pihalle. Syreeni kukkisi kohta. Tuijotimme toisiamme.

– Mitä me nyt tehdään?

Mikolla ei ollut vastausta. Se tuijotti raskaustestiä ja minua ja taas raskaustestiä, elehti voimattomana käsillään. Olin näköjään unohtanut raskaustestin käsiini. Näin sen mutta en nähnyt sitä.

Aivotoimintani virkistyi. Päässä alkoi suorastaan sirtittää. En enää ikinä, koskaan, milloinkaan pääsisi ajamaan moottoripyörälläni. Milloinkaan, koskaan – ikinä – en enää pääsisi rauhassa kaupunkilomille, en postia hakemaan, en tyttöjen iltoihin lomista puhumattakaan tai vessaan. En mihinkään.

Tiedän. Itsekästä, hyvin itsekästä, mutta kyseessä oli hätätilanne ja päässä kriisiviestintä käynnissä. Vapauteni oli mennyt, kerralla ja loppuiäksi. Tästä lähtien leviäisin ensin sivusuunnassa, sitten räjähtäisin ja muuttuisin maitovarastoksi. Olisi suolenpätkiä, hulluja sadismiin taipuvaisia kättilöjä sapelien kokoisten hirveitten puukkojen kanssa, kilometrisiä sairaalan käytäviä, keski- tai aamu-yöllä tapahtuvia suuria käänteitä ja aikuiset huutaisivat ja lapset huutaisivat ja koko maailma huutaisi. Ja se olisi vasta alkua.

Mikko nielaisi. Se kuulosti ulospäin vaivalloiselta, en tiedä miltä tuntui kuupan sisällä. Hänen reaktionsa oli pään yläpuolelle poksahtelevia ajatuskuplia referoiden täsmälleen sama kuin omani (vaikka hänen kuplissaan kättilöt eivät jahdanneet äitiparkoja pitkin sairaalan käytäviä nauraen hullun naurua). Mikko sai kuitenkin suurta urheutta ja lingvististä kykyä osoittaen tapailtua seuraavankaltaisen lauseen.

– Kultra, kyllä me tästä selvitään.

– Miten muka, miten me selvitään? Ei me selvitä,

Mikko, ei me selvitä, meillä ei ole mitään kokemusta vauvoista lapsista raskaudesta vaippojenvaihdosta ei mistään.

Mikko näytti säikähtäneeltä.

– Ei niin. Ei meillä ole.

– Ja Sari puhui jostain röyhtäytttämisestä silloin kerran, muistatko, kun Liina oli just syntynyt, mitä se tarkoittaa? Pitääkö röyhtäistä kun syö? Miksi? Ja kumman, äidin vai vauvan?

Mikko ei tiennyt. Se ei ollut koskaan kuullutkaan röyhtäyksistä, että niitä piti tehdä. Se harjoitteli heti, röyhtäisi komean pamauksen ja totesi helpottuneena että ei se niin vaikeaa ollut.

– Ja ne herää yöllä koko ajan vauvat eikö herääkin ja ne itkee ja huutaa eikä me tiedetä miksi ja kukaan ei saa nukuttua enää koskaan koko korttelissa tai planeetalla.

Mikko katsoi eteensä niin kuin se katsoi silloin kun sillä on aivotoiminta joko pysähdyksissä tai ylivirittyneenä. Nyt oli vaikea sanoa, kummasta oli kyse.

Haarapääskyparvi syöksähteli taivaalla ja sirpului kesän iloa. Vasta nyt huomasi että olimme lähteneet kävelmään rantaa kohti. Ulko-ovemme taatusti oli kokonaan auki, mikä oli huolestuttavaa mutta toisaalta hyvä sillä minulla ei ollut avaimia eikä Mikollakaan siitä päätellen että hän oli ennen testin tekemistä päättänyt käväistä suihkussa ja läpytteli nyt asvaltilla paljain jaloin verhoon pelkkä Nalle Puh -pyyhe. (Mistä meille oli eksynyt Nalle Puh -pyyhe?)

Tässä yhteydessä on lienee parasta käydä läpi muutama numeerinen asia. Kyse ei ollut mistään teiniraskaudesta, sillä mittarissa oli minulla jo 35 vuotta ja Mikolla peräti 37. Jotenkin sitä vain tuli aina ajateltua, että niitä lap-

sia – jos sitten muutaman vuoden päästä. Jos sellainen siis meille suotaisiin. Kun töissäkin oli kaikkia projekteja ja oli muutenkin kaikenlaista puuhaa. Ja tiesimme me senkin – jo niiltä koulun biologian tunneilta saakka, kun opettajalla näytti olevan yhtä vaikeaa kuin oppilailla – että kaikenlaisesta seksiin viittaavasta aktiviteetista saattoi tietyissä olosuhteissa seurata tiineys eli siunattu tila. Toiset yksilöt olivat alttiimpia kuin toiset, mutta riski oli periaatteessa sama kaikilla.

Kyllä, tiedossa oli ollut. Mikon kanssa vain eräänä iltana maaliskuussa päätimme, ettemme yritä, mutta emme yritä estääkään. Olimme olleet innoissamme kevään tuloista. Pian merenlahti avautuisi jäistä ja maa tuoksuisi mullalta, keväältä ja kaikki olisi niin – kielikuva pyrki väkisin mieleen – uuden alun kynnyksellä. Se tuntui hyvältä ajalta tehdä tärkeä päätös. Kyseessä oli siis teknisesti ottaen tietoinen, joskaan ei hallittu riski, jonka seurauksia nyt tuijotimme.

Niitä kahta viivaa.

Olin aina ollut sitä mieltä, että lapsia annetaan, ei tilata. Syyllisyys sävähti kauhun sekaan. Hirveä syyllisyys. Miksi minä tolskasin sekopäisenä näiden kahden viivan kanssa, kun monet sellaiset jotka aivan oikeasti ja vastuullisesti yrittivät saada lapsia, joutuivat elämään hirveässä pettymysten ja pelon painajaisessa vuosikausia. Kuva Laurasta ja Aleksista välähti mielessäni ja syyllisyys syveni, piti vähän vaikeroidakin.

Minä olin satavarmasti varustautunut siihen, että yrittämiseen menisi ainakin muutama vuosi, jonka meidän tapauksessamme laskin mahdollisen rakennemuutoksen sopeuttamisjaksoksi eli armonajaksi. Miten onnistuisin

pitämään huolta ihan oikeasta ihmistaimesta, kun saman parin sukkien löytäminen kaapista on ylivoimaista? Unohtaisin sen varmasti kirjastoon tai lenkkipolulle. Tai autoon vuorokausiksi pakkaseen.

– Ja sitä paitsi. Miten tähän maailmaan koskaan saa kasvatettua tasapainoisen, itseään ja toisia kunnioittavan ihmisen? Puuskutin, sillä kauhuskenaarioiden vauhti alkoi vaatia simultaanitulkkausta.

– Mitä jos siitä tulee huumeveikko.

Aina parani. – Tai koulukiusaaja. Tai terroristi.

Vielä uusi hirveä skenaario pamahti päähäni.

Geenit.

Kuvat vilisivät päässäni. Tulevan mahdollisen ihmisen, homo sapiensin ja Suomen kansalaisen, geeniperimässä olisi paljon vähintäänkin arveluttavaa. Hämärää. Pelko sävähti kehoni läpi. Tämän tulevan lapsen äidin suvussa tehtiin mystisiä itsareita, kadottiin, annettiin lapsia toisten kasvateltavaksi ja häivyttiin Brasiliaan eikä kukaan tiennyt mitä kulissien takana tapahtui, kaikkein vähiten asianosaiset itse. Meidän suvussa oli valtavia, vaiettuja, synkkiä salaisuuksia. Kuvavilinä kiihtyi. Lapsen isän suvussa taas oli omituisuuksia ja henkisiä häipymisiä ja hiljaa kärsittyjä traumoja, vaikkei kukaan niitä myöntänyt, kaikkein vähiten kärsijä itse.

Minä en pystyisi tähän. Kauhu tuntui hiuksissa saakka.

– Tai pyramidihujari, Mikko sanoi, ollen selvästi yhä edellisessä asiassa. Se hymyili jo ihan pikkuisen.

Mikko! Hetkellisesti olin pitänyt kriisiä vain omanani. Onneksi oli Mikko, jonka kainaloon saatoin hakeutua. Mikko oli ajatusmyrskyni aikana koonnut itsenä ihailtavalla tavalla. Se puheli kalakaverista ja halasi lujasti.

Pääsisin kuulemma vielä ajamaan moottoripyörällä ja kaikki menisi hyvin. Aivan varmasti kaikki menisi hyvin. Epäilin sanoja ylioptimistisen luonteenlaadun aiheuttamaksi aistiharhaksi, mutta vakuutuksia oli mukava uskoa.

– Nyt voitais kyllä mennä takaisin, pyyhe ei meinaa pysyä päällä.

Alkoi väkisin naurattaa. Nalle Puh räöksötti vinossa, ja Mikon sukukalleudet – ne, jotka olivat tämän kriisin laukaisseet – uhkasivat karata valtoimenaan kesätuulten keinuteltaviksi. Mikko yritti nykiä pyyhettä paremmin ja säilyttää arvokkuutensa, nyökkäsi tervehdyksen jollekin ohi kulkevalle harmaahapsipariskunnalle, joka tervehti nyökäten ja katsellen kohteliaasti jonnekin kadun toiselle puolelle. Kysyin Mikolta viuhahtaisiko se, mutta ei se suostunut. Tosikko. Putkareissu olisi tälle päivälle oiva kruunu, perustelin, vieläpä noin hienon Nalle Puh -pyyhkeen kera. Mutta ei, Mikolla ei ollut yhtään huumoria, se väitti että miehisyys kärsi jo pyyhkeestä riittämiin.

Yöllä sävähdin hereille, olin nähnyt jonkinlaista painajaisenpätkää Meijasta, ja isäkin unessa oli ollut. Ne olivat nauraneet kolkosti ja osoitelleet vatsaani: ”Tyhmä, läski!”, ja minä olin itkenyt ja pyytänyt niitä lopettamaan, mutta ne olivat aina tuplaantuneet, plup, niin, että lopulta Meijoja oli ollut ainakin kolmekymmentä ja isäukkoja vielä enemmän, niin paljon etten ehtinyt laskea. Kaikki olivat nauraneet kuorossa ja osoitelleet ja minä olin kyyristelnyt ja ajatellut että tule armelias kuolema ja päästä minut pois.

Pyyhin hikeä otsalta ja yritin saada hengitystä tasaantumaan. Nousin istumaan, yritin saada aivokuoren ym-

märtämään, että Meijoja ja isäpappoja oli molempia vain yksi ja vaikka siinä olikin tarpeeksi ellei liikaa, kumpikaan heistä ei uhannut minua nyt läsnäolollaan. Makkarin tuuletusikkunasta kävi ihana viilentävä rauhoittava ilmapirtaus. Mikon takaraivo näytti nukkuvalta. Jossain kaukana meni piipaa-auto, sen pillit kuuluivat jostain ehkä Huopalahdentieltä, kirkkaina kesäöinä ne kuuluivat meille jos tuuli kävi sopivasti. Toivottavasti kohde saisi apua pian.

Se iski äkkiä.

Uneliaisuuden häive hulahti keskushermostosta, kun vielä hirveämpi ajatus tuli mieleen. Miten en ollut tullut ajatelleeksi tätä aiemmin. Mitä jos testi valehteli? Tai jos luimme ohjeet väärin? Puhelimen kello näytti 3.42. Nyt kun mietin asiaa tarkemmin, kaksi viivaa todennäköisesti tarkoitti ei-raskautta. Vai oliko viivoja sittenkin ollut vain yksi? Muistikuva hataroitui koko ajan. Tilanne vaati toimintaa. Sääntäsin – gepardin lailla, äänettömästi – keittiöön. Ei niitä löytynyt enää mistään, raskaustestipapereita, edes roskiksesta. Kuka roskapussinkin oli juuri nyt vienyt kun sitä olisi tarvittu?

Mikko ei näyttänyt yhtään iloiselta kun herätin.

– Mikko! Mitä jos me katsottiin testi väärin?

Se puuhkahti unisesti ja yritti naamioida peiton alle pakenemisensa kyljen kääntämiseksi. Lakanat pitäisi vaihtaa, nämä siniset olivat aivan liian tummat alkukesän lakanoiksi, vaikka niissä olikin isoja limenvihreitä retrokukkia, ei se riittänyt tuomaan kesää kammariin.

– Tai jos se meni ensin kahdeksi viivaksi ja vaihtui sitten yhdeksi mutta vasta sen jälkeen kun laitoimme testin roskiin?

Mikko tuijotti minua. Perustelin, että voisi hyvin tapahtua. Alkukesän aamuyö väikkyi valona ikkunan takana. Koivunlehdet näyttivät läpikuultavan vaaleanvihreiltä. Syreenin nuput puhkeaisivat ihan juuri.

– Mitä jos se testi oli viallinen, huijasi että tehtiin se oikein, tai vanhentunut.

Mikko huokasi. Tarpeettoman syvään, mielestäni.

– No ei kai siinä muu auta kuin tehdä uusi testi.

Ärsyttävää kun mies voi ottaa noin rauhallisesti. Mistä me apteekin tähän hätään kehittäisimme? Mikko näki ajatukseni, huokaisi ja tarpeettoman korostetusti sanoi:

– Aa-mul-la.

Ei kun heti! Muistin, että Mannerheimintien päivystävä apteekki oli auki.

Naapuri hyppäsi juuri autoonsa, kun viuhahdin pihalle. Mihin se ennen neljää menee, aamuyöstä? Piipaapiipaa istuin Volkkariin, ajoin apteekkiin ja takaisin kotiin.

Testi poltti apteekin muovipussissa. Sääntäsin sisälle, en enää gepardin lailla. Matka ulko-ovelta vessaan oli kolme kilometriä pitkä, ja viisi minuuttia pissatipan jälkeen ne vasta pitkiltä tuntuivat.

Jännitti kamalasti. Kello oli 4.36.

– Mikko, kato sinä, minä en pysty.

Mikko kurottui testin vessan peilikaapin alta. Sen tukka oli kuin hapsinkatin, joka suuntaan mutta pääasiassa päin persettä. Testi kolahti käsienpesuallasta vasten, älä nyt herraisä särje sitä, mielessä käväisi, siinä on valtioluokan salaisuus. Kuin hidastetussa filmissä Mikko kohotti testin niin että näkisi sen. Tulosta ei voinut mitenkään päätellä hänen ilmeestään.

– Mikä se on? Mikä? Mikä?

Mikko näytti minulle testin. Helpotuksen tunnetta ei voinut mitenkään liioitella. Sitä iloa, kun tikussa edelleen komeili kaksi viivaa.

Totta se oli. Olin tähtännyt tiineeksi.

Äiti kääntyi katsomaan minua, katsoi pitkään. Minulla oli tunne, että jokin oli pielessä, jokin niin aavistuksenomainen, etten saanut tunteesta kiinni, ja toisaalta, tässä minä halusin olla, niin kovasti minä halusin olla tässä. Niin kovasti en halunnut huomata mitään mikä oli pielessä. Äidin kasvoille syttyivät valo ja hymy. Se tuli lähelle ja halasi, se tuoksui juuri silitetylle pellavalle ja aavistuksen kanelille. Se yritti aluksi peitellä kyyneliään, luovutti sitten ja nauroi itkunsa läpi.

– Mitäpä tätä salailemaan.

Äiti. Sen hennot hiukset, tapa miten sen käsi lennähti suun eteen kun se liikuttui. Tapa miten se nosti silmälasia nenällä aina halauksen jälkeen, sen lasit menivät aina vinoon, varmaan siksi kun se halasi aina kunnolla, piti kiinni lujasti. Äiti, miten siitä säteili voima ja rakkaus vaikka se oli niin hauras.

– Voi niin kauan kuin minä olen lastenlasta toivonut! Mikä teillä kesti näin ihmeen kauan?

Halasimme. Itkimme ja nauroimme. Äiti kertoi, että oli saanut kanavatyön valmiiksi. Se oli kuulemma se, joka kuvasi vauvaa äitinsä sylissä. – No tätä se tiesi! Äiti hymyili ja kertoi, että taulussa lapsi ja äiti olivat täynnä rauhaa.

Minäkin tunsin syvää rauhaa, sellaista rauhaa jollaista en ollut tuntenut pitkään aikaan. Rauhaa, jollaista voi tuntea vain äidin kanssa. Äiti silitti ajatuksissaan hammettaan samalla kun suunnitteli kuinka ärsyttäisi minua

ja Mikkoa hemmottelemalla lapsen pilalle. Yökyläilyinä tehtäisiin telttä ja nukuttaisiin siellä, lapsi ja mummu ja pappa. Tai ainakin mummu ja pappa.

– Ja teidän on sitten Mikon kanssa turha sinne yrittää.

Sitten se naurahti ja sanoi, että saataisiin mekin tulla, mutta vain jos lupaisimme pikkuisen supattaa, ei vielä kummitustarinoita kovin heti mutta muunlaisia. Ja kuulemma synttäreiksi hän leipoisi kakun, sellaisen oikean mansikkakakun, ei kaupan marsipaaniräpöstyksiä, tulisi edellisenä päivänä että ehtisimme saada kaiken valmiiksi, jos vain saisi tulla, saisihan. Reissuissa käytäisiin, tivolissa kun lapsi kasvaisi riittävän suureksi että saisi mennä leppäkerttunjunaan ja sitten isompana käytäisiin Särkänniemessä, mutta mummu ei menisi kuin leppäkerttunjunaan, ”niihin ketkuttimiin minua ette saa, niskanikamat murtuu”. Satuja luettaisiin ja ulos laitettaisiin kahluuallas kesällä ja mummukin menisi sinne.

Äiti halasi uudelleen, piti lujasti kiinni. Kumma miten sen halaus oli niin rautainen vaikka se itse oli niin pikkuinen.

– Minusta tulee sitten mummu. Mummu, ei mikään isoäiti. Mummu. Semmoinen joka tekee jauheliha-kastiketta ja raparperikiisseliä ja jonka kanssa istutetaan porkkanoita ja perataan kaloja.

Sitten tähän turvallisuuteen alkoi sekoittua voimistuva tunne, riitasointu. Jokin oli koko ajan tuntunut oudolta. En halunnut huomata sitä, halusin jäädä tänne iloon ja turvaan, onneen. Tunne kasvoi niin että viimein minun oli pakko kiinnittää siihen huomiota.

Hätkähdin hereille. Itkin.

Tarkensin katsettani. Pohjaton surun tunne. Kyllä, Mikko vieressä, vieno kuorsahdus, hiljainen makuuhuone, limen-vihreitä kukkia lakanoissa. Taas.

Outo uni. Outo tunne siitä etten saanut kiinni mikä unessa oli niin outoa. Oudosti tämä uni oli erilainen.

Minä en suostuisi tähän. En suostuisi ajattelemaan, en sitä kaikkea. Tahdonvoimani lujuudesta huolimatta näin kuvia, tsik-tsik-tsik. Tsik. Tuossa se oli, aivan edessäni. Äiti. Laittoi pyykkejä koneeseen, kasteli pioneita ja ritarinkannuksia, kitki pottumaata, nauroi. Tuossa se keitti kahveja, siihen punaiseen muovitermosmukiin jossa kahvi säilyi kauan lämpimänä mutta joka oli aivan hirvittävän ruma.

Kesken nyyhkäyksen – miten sekin oli tahdosta riippumaton toiminto, saatana! – tuli suuttumus. Minä en todellakaan suostu tähän. En ollut itkenyt ennen tätä raskautta kuin kerran äidin lähdön jälkeen ja silloinkin raivosta kun jäin tien laitaan kesken reissun ja piti soittaa tiehuoltoon ja satoi kaatamalla ja kastuin läpimäräksi. Nymanin Kreeta ei itkenyt, minä olin vahva kuin tammi tai kallio.

Nyt tuntui, että en muuta tehnytkään kuin itkin.

Äiti. Se miten se tuli unessa ja halasi ja se kaikki mitä se sanoi. Ja se tuoksu, se tuoksui aina hennosti kanelilta kun se oli leiponut omenanyyttejä. En uskaltanut ajatella pidemmälle. En pystynyt.

3. luku

RASKAUDEN KESTO: EDELLEEN 6–8 VIIKKOA, LÄHEMPÄNÄ
8. RASKAUSVIIKKOA KUIN EDELLINEN

PAINO: ENEMMÄN

HISTORIAA: TOUKOKUUN KUUKES PÄIVÄ, JOS MELKEIN AIHEUTAT JOLLEKIN
SYDÄNKOHTAUKSEN, PITÄÄ KANTAA VASTUU

Olimme Mikon kanssa olleet yhdessä nyt melkein tasan seitsemän vuotta. Olimme parisuhteen kriisin todennäköisyyden myrskynsilmässä, seitsemän vuotta, mutta kumma kyllä, parisuhteessamme elimme suurta rauhan aikaa. Mutta me olimmekin lusineet seitsemän vuoden kriisimme hyvissä ajoin. Joitakin vuosia aikaisemmin, kun moni ystävästämme lisääntyi, me Mikon kanssa pidimme puoliamme työmarkkinoilla, ansaitsimme paikkojamme projekteissa ja yritimme varmistaa toimeentuloamme ja perusturvaamme. Lisäksi niillä main kun täytin kolmekymmentäyksi, ilakoimme armaan aviomieheni kanssa käymällä läpi keskimääräistä ärhäkämpää parisuhdekriisiä – en muista nyt tarkkaan mihin se liittyi mutta johonkin todella olennaiseen – jonka aikana ajoittain vakavasti

pohdimme eroa emmekä todellakaan pohtineet yhteisten lasten hankkimista.

Olin Mikon tavatessani 28-vuotias. Alettiin seurustella, reissailtiin Thaimaassa ja kierrettiin Eurooppaa ja käytiin Etelä-Amerikassa sinä vuonna kun isä ja Susanna muuttivat sinne. Isän luona ei käyty. Olisimme menneet mutta saimme Sen puhelun juuri ennen, sen minkä usein. Ostimme kaksion Munkkiniemestä, tämän saman, reilun vuoden seurustelun jälkeen. Oli hienoista hulluutta maksaa 54-neliöisestä maantasokaksiosta enemmän kuin kotopuolessa keskikokoisesta omakotitalosta, vaikka kuinka olisi kartanomainen miljöö. Mutta kai se oli ollut vähän epävarmuutta, junantuomat, alta kolmikymppiset, ja oli asunnossa oma ulko-ovi suoraan ulos, ei rappukäytävään. Oma ulko-ovi! Osoite kämpässä maksoi varmasti viisikymmentätuhatta. Mutta minä rakastin sitä kämppää, ja rantaa, ja jätskikioskia rannalla ja niitä lehmuksia. Ja Mikkoa. Puistotien lehmusten ja rannan hopeapajujen varjoissa olimme iltakävelyillä rakastua retkahtaneet, sen toukokuun kuudennen jälkeen, ja rannassa Mikko oli minua kosinut sinä vuonna kun täytin kolmekymmentä, ennen seitsemän vuoden kriisiämme jonka kärsimme etupainotteisesti jo kolmen–neljän vuoden tietämillä.

Mutta yhä vielä, tässä modernissa yhteiskunnassa ihmiset kysyivät minulta yhä vielä, tapasinko Mikon moottoripyöräharrastuksen parissa.

Mitä? Eikö täällä nainen saa harrastaa mopoja muuta kuin miehensä kautta ja hyväksynnällä? Silloinko vain sai ajella jos edessä ajoi aviomies, hieman isommalla mopolla totta kai, koska kaikissa perheissä kuului ajaa niin, mies isolla nainen pienellä mies edessä nainen perässä? No

tiedoksi, en tavannut Mikkoa mopoharrastuksen parissa.

Tai no tavallaan.

Tapasin kyllä Mikon ollessani ajolenkillä, mutta hänen osuutensa itse moottoripyöräilyharrastukseen oli olematon. Minulla oli silloin kuusisataakuutioinen. Aikoinaan kypärää ostaessani valitsin kiireessä sellaisen, joka oli aivan hirveän kokoinen laitos. Kypärä oli luonnottoman iso, sisämitan ja ulkomitan välillä oli epäsuhta, ja jaksoi huvittaa työkavereitani joka ikinen kesä. ”Kreeta, pää jolla on jalat” oli kesäisin intiaaninimeni kautta koko konsernimme läntisen divisioonan. Kansainvälisessä levytyksessäkin olin, ”Kreeta, a giant head with legs”.

No kuitenkin. Sinä iltapäivänä olin ollut matkalla Turkuun. Toukokuun kuudentena. Sinä keväänä ensimmäiset helteet alkoivat jo toukokuun toinen, ja kuudentena ajoviimakin oli kuuma ja kuiva kuin Afrikan savanneilla. Jotkut ajoivat prätkällä jo motarillakin t-paita päällä. Minä en. Halusin, että mikäli sattuisin vetämään sadanneljän-sadanviidenkymppin – tätä ei saanut kertoa Mikolle, tarkoitin siis yhdeksänkymppin – vauhdista pöpelikköön, minulla olisi suojana muutakin kuin orvaskesi. Vuorau-
duin aina, kelistä viis, mustiin ajohousuihin, mustaan ajotakkiin, mustiin ajokenkiin, mustiin ajohanskoihin, mustaan kypärälakkiin, mustaan kaulasuojaan ja mustaan kypärääni, kyllä, siihen valtavaan. Sinä päivänä pysähdyin huoltsikalle satakunta kilometriä ajettuani, koska piti tankata, ja pissattikin aivan hirveästi. (Kas. Nytkin pissatti koko ajan.) Inhosin turhia pysähdyksiä ja tein ne aina niin nopeasti kuin pystyin, etenkin näinä kuumina päivinä koska hiki on nopea hulmahtamaan kolmenkymmenen lämmössä mustan nahkapuvun sisässä.

Seksistä voi tietyissä olosuhteissa seurata tiineys eli siunattu tila. Kreetta Nymanilla siihen mahtuu koko tunnespektri ja vähemmän loogis-lineaarista ajattelua, oudohkoja tapahtumia, rationaalisia ja erittäin epärationaalisia murheita. Miten huolehtia ihan oikeasta ihmistäimesta, kun samanväristen sukkien löytäminen kaapista on ylivoimaista?

Kuva: Timo Heikkala

*Raskausromaani
vertaistueksi tai
käyttömanuaaliksi*

Hippiäinen on Inga Röningin ensimmäinen aikuisten romaani. Aiemmin hän on kirjoittanut kuvakirjoja, lasten ja nuorten proosaa sekä käsikirjoittanut liikkuvaa kuvaa mm. YLElle.

#kirja WWW.KIRJA.FI	 9 789513 185282	
	84.2	

Kansi: Timo Mänttari